

VLADIMÍR MAZUREK

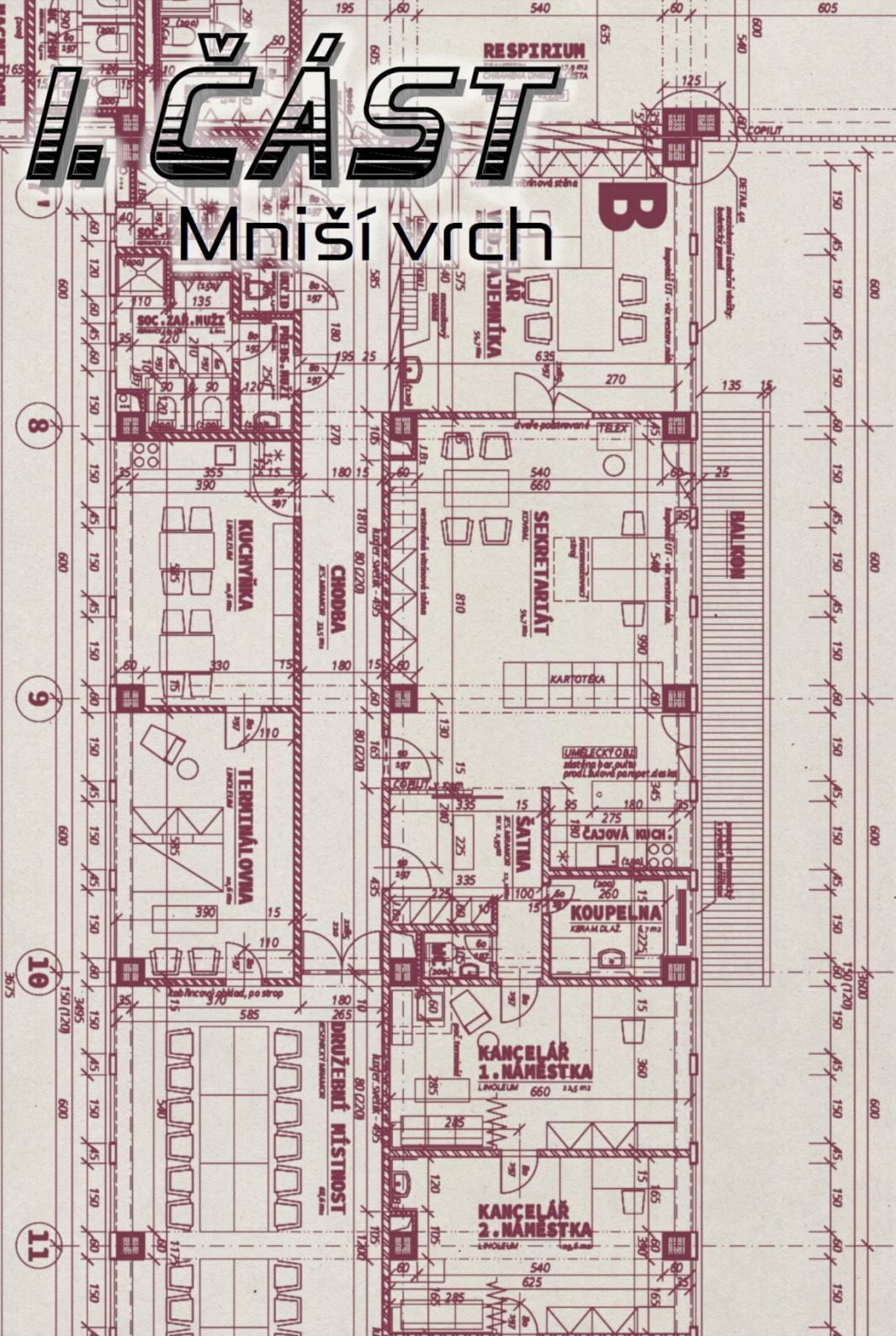
**DETEKTIVNÍ
KANCELÁŘ**
Davelková

DETEKTIVNÍ
KANCELÁŘ
PAVELKOVÁ

Vladimír Mazurek

I. ČÁST

Mniší vrch

I. ČÁST: MNIŠÍ VRCH

1

Soukromá detektivka Martina Pavelková si to rázuje po chodbě policejní expozitury v Jeseníku. Pod paží má tlustou složku. Nakoukla přes napůl staženou žaluzii do jedné z kanceláří. Seznala, že čtyři chlapi na druhé straně skla asi opravdu tvrdě pracují, jak se na elitní policejní útvar sluší. Vstoupila bez zaklepání. Vzhledem ke stejnému směru jejich pohledů si je jistá, že ti pánové dobře ví, co bude následovat.

„Pavelková, koho nám nesete tentokrát?“ pronesl první policajt jako herec z minimálně půlstoletí staré laciné gangsterky. Beze slova podala složku kolegovi po jeho pravici. Předstíral silné zaujetí pro monitor svého počítače. Nicméně bez okolků přeměroval pozornost na stoh papírů od Pavelkové.

„Mhhhhm... mhhhhm... mhhhhm...“ mručí a pokyvuje hlavou, zatímco obrací stránky. Je tu všechno. Jak se ten člověk jmenuje, s kým se stýká, za co v poslední době utrácel, na jakých internetových stránkách surfuje. Nechybí ani obsáhlá fotodokumentace. Jen všechny zmínky o jeho milence byly pečlivě vyřazeny. Pavelková nechtěla tomu děvčeti ničit život.

Policista pohlédl na Pavelkovou. Zatvářil se, jakoby tohle nebylo přesně to, kvůli čemu vznikl speciální útvar pro ochranu státního zřízení. „Chytit si ho už musíte sami,“ hlesla nesměle.

Trapné ticho prořízl podplukovník Hvězda, který právě rázně vešel do místnosti. Je to muž statné postavy. Tak tak nemusel narušit svůj ladný krok skloněním se ve dveřích. Paže má jako zápasník. Na hlavě fešácká patka a ještě fešáčtější knírek. Beze slova vzal složku ze stolu a se zájmem se do ní začel.

„To je ale ptáček! Ještě dnes ho máme,“ pravil, jakoby to měla být ta nejsnadnější věc na světě. Přitom loupl po Pavelkové nadržným očkem. Ta dělá, jako že nic. Za prvé, teď nemá náladu být jeho sexuálním objektem. A za druhé, kdyby prasklo, že spolu něco mají, padla by takříkajíc kosa na kámen.

Hvězda ještě zarecitoval: „Republiku si rozvracet nedáme!“ Pavelková se na něj na zlomek sekundy otočila. Už je na odchodu.

Vyšla na dvůr. Zapřemýšlela, jestli opravdu nikdo netuší, co se děje uvnitř této policejní stanice. Zdejší poldové z druhého patra jsou přímí podřízení ministra vnitra – něco mezi policií a tajnou službou. Mají největší pravomoci pro nakládání se státním tajemstvím. Chodí v zásadě v civilu. Tady na dvoře jim parkuje deset aut různých barev, značek i stáří. Mezi nimi dvě dodávky, zřejmě až po střechu nacpané špehovací technikou. Kdoví, jak často s nimi vyjíždí, když nejvíc delikátní práce za ně nejspíše udělá Pavelková. Ano, ta Pavelková osobně, která právě skočila na kolo a vydává se směr domů – takříkajíc.

2

Pavelková se pohybuje na bicyklu s ladností laně, takříkajíc. Dokud nejeví známky únavy z jízdy do kopce, v myslí jí neustále vyskakuje heslo jako z plakátu: „Jezdím na kole, zachraňuji planetu!“ Provoz je mírný, okolní krajina nádherná. Trošičku jí ztěžkly nohy, když si uvědomila ještě zbývajících třicet kilometrů tou překrásnou kopcovitou krajinou. Ne, tohle táhlé stoupání před Lipovou je úplně v pohodě. Ale v lesích na Mniším vrchu, tam si tedy mákne. Jako vždycky. Ale že by to byl pro ni problém, to rozhodně ne. Říká si, že díky těmto pravidelným vyjížděním má pořád tělo, jako by jí bylo dvacet. Byť jí občas připadne, že má šlachy jako vězenkyně z uranových dolů.

Sjela ze silnice na hrbolatou polňačku. Zabrala rukama, aby nadlehčila říditka při přeskakování rozbité krajnice. Přitom se jí na pažích vyrýsovaly bicepsy.

A už se blíží na svůj „home office“, tj. místo, které je jí domovem i pracovištěm. Brutální stoupání ukončila brána s ostnatým drátem. Ani neslezla z kola. Z kapsy vytasila klíč, kterým během vteřiny rozlouskla visací zámek s petlicí.

Mezi smrky se vynořuje betonový hrad. Je typickým příkladem dnešní módou znovuobjeveného architektonického stylu zvaného brutalismus. Doslova. Tato pětipatrová budova se ve svém prostředí vyjímá opravdu brutálně. Vodorovné pásy stejně velkých čtvercových

oken se střídají s pásy vyskládanými z betonových panelů. Stále v sedle kola, nechala se pohltit mohutnou oplechovanou střechou, která vylézá nad prosklenou stěnou přízemí. Pak typický zvuk masivních ocelohliníkových dveří, která se ztěžka zavřela. Vstupní hala je stále ještě původně zařízená. Na stěnách tmavé dřevo střídající se s blyštivou keramickou mozaikou, pod lustrem z litého skla stolek ve tvaru televizní obrazovky a vedle něj dvě křesílka ve tvaru vejce. Zkrátka design 60. let jak se sluší a patří. V něčem takovém chtěla Pavelková bydlet už jako malá. Teď se jí to splnilo.

Ve vstupní hale už na ni čeká údržbář Šloufek. A s ním i Kryštof, její pětiletý syn.

„Mami!“ vykřikl a rozběhl se do její náruče. Šloufek ho ale předebral. Rychlostí blesku se vrhnul Pavelkovou obejmout. „Martinka! Ty krasavica naša inteligentni!“

„Počkej,“ trochu se brání. „Jsem celá zpocená.“

„A to mně ma jako vadit? Mně, starymu haviři?“ na to Šloufek. Pavelková se zasmála. Je jím objímána a poplácávána, jakoby se snad rok neviděli.

„Já vím, ty dokážeš vždycky tak potěšit,“ řekla mu rozšafně. Šloufek okamžitě opáčil: „Však ja to o sobě vim!“

„Dneska jsme si se strejdou hráli na slepou bábu,“ řekl Kryštof. Pavelková si ho vzala do náruče.

„Já vím,“ na to Pavelková. „asi se nemůžeš dočkat, až si budeš se mnou hrát na kosmonauty.“ Pošimrala Kryštofa po tváři. Načež ho postavila nohama na zem. „Dále po svých!“ Po té štrece na kole je trochu, tedy trochu hodně unavená. Přivolala si rozvrzaný výtah, také

původní, půlstoletí starý. A s ním i s Kryštofem vyjela do čtvrtého patra.

Odemkla dveře svého bytu, či spíše bývalého sálu přestavěného na obývací, ložnici a kancelář zároveň. Skopla ze sebe boty. A padla na sedačku jako pytel brambor.

„Mamko, nejsi K.O.?“ má Kryštof starost.

„Prosímtě, K.O.? Kam na ty výrazy chodíš?“ Pocítila, že do tohoto stavu nemá úplně daleko. Přesto se přemohla a stiskla jedničku na staromódním telefonním přístroji ležícím na konci kancelářského vedle stále rozložené sedačky. Je to jediná klapka v této budově.

„Koloušek, prosím,“ ohlásil se muž na druhém konci drátu, v protějším křídle a o patro níže. Takto se hlásí vždy, i když dobře ví, kdo volá.

Pavelková hlásí: „Předáno! Už ho skoro mají. Je čas platit.“

„Počkejte. Ozvu se, až dostanu zprávu, že ho opravdu mají,“ odvětil bez jakýchkoliv emocí.

Je jak kámen, pomyslela si. Hodila na gramofon desku s písničkou, která jí ve spojitosti s Kolouškovou náturou vyskočila na mysl. Tys kámen, snad skála matkou tvou od skupiny Framus Five. To na něj opravdu sedne. Následně zjistila, že k těmto jazzrockovým kompozicím Kryštof ještě nedospěl. Ale takové Neverending Story, to ho nikdy neomrzí.

„Poletíme!“ Žadoní Kryštof. Pavelková dobře ví, co bude následovat. Popadla ho oběma rukama, lehla si na sedačku a zvedla ho

nejvýš co to jde. Povídá milým hlasem: „Přístroje hlásí: Vše v pořádku. Letíme nejvyšší rychlostí do třetí galaxie.“

„Do čtvrté,“ opravil ji Kryštof.

Zatřásla s ním. „Dobrá, přeprogramujeme hlavní počítač. Ty, nešij tak sebou. Rozkymácíš loď!“

„Já nic, to turbulence,“ zakřičel Kryštof.

„Prosímtě, kde by se ve stavu beztlíže vzaly turbulence?“ upozornila ho. „Ale copak copak copak se to děje? Černá díra! Honem, musíme zrychlit! Nebo nás vcucne.“

Začal se s ní kočkovat. „Zrychli! Zrychli, mami! No tak zrychli!“

„Já bych ráda! Ale cloumá to s náma,“ zvolala. „To vypadá na vesmírný karambol. Uděláme bác!“

Bác! Jen co Pavelková i Kryštof ve vzájemném objetí dopadli do měkkých polštářů sedačky, ozvalo se tlumené crčení zvonku.

Je jí jasné, že je to Koloušek. Doufá, že s výplatou. Copak? Toho chlápka sebrali nějak rychle. Vystartovala ze sedačky jako kosmická raketa, přeběhla přes celou obytnou kancelář a otevřela Kolouškovi dveře.

„Vy nejste v práci?“ zeptal se.

„Jak vidíte, tak asi ne,“ odvětila. Je bosá, má na sobě upnuté džíny a černou krajkovou podprsenku.

„Až se připravíte, pojd'te se mnou,“ pravil tak suše, až to v uších dře. Pavelková je sice nerada, když je jako žena takzvaně redukována na objekt něčí touhy. Ráda by, aby jí lidé znali především pro její intelektuální schopnosti. Přesto je jí divné, že to s Kolouškem nic nedělá, když ji vidí takhle.

Když, teď už obutá a oblečená, kráčí po boku Kolouška dlouhými kroky na chodbě, cítí na sobě jeho snad i neexistující podezřívavé pohledy. Pohlédnout mu do očí, na to jí teď nepřípadá vhodná chvíle. Jak se jen opovažuje jít tak pozdě? Uvedl ji do své kanceláře. Je chladná jako její nájemník. Šedá podlaha, bílý stůl, kovové židle, před okny bílé závěsy. To je svět ještě docela nedávno nejmocnějšího muže této země, než ho v předčasných volbách a s trochou hlasovací kreativity odstavili ti současní. Je to jeho utajený svět, o kterém patrně neví ani jeho manželka.

Koloušek zamířil dálkovým ovladačem na velkou plochou obrazovku na stěně. Objevila se na ní obrazovka jeho počítače. Přesněji, je to stránka na jedné velmi známé sociální síti. Pod přezdívkou „Pan IX.“ svítí komentář: „KOLOUŠEK UKRADL HRAD“.

„Vidíte?“ pokynul Koloušek a kliknul na video pod komentářem.

„Zajímavé,“ zhodnotila Pavelková, co vidí. Není to pro ni nic moc divného. Vesměs černá plocha, na které blikají barevné pruhy a čtverečky. „Přesně, jako když se pokusíte přehrát videokazetu, na které jsou uložena textová data.“

„Ano,“ na to Koloušek. „Můj spolunájemce, co má ve sklepe to divné obří datacentrum. A ukládá to na VHSky.“

„Zřejmě trochu vylepšil 8-bitové počítače z 80. let – ty ukládaly data na kazety do kazeťáku,“ zauvažovala Pavelková.

„Ano, jak jistě dobře víte, protože tu nejste první den.“ přikývl Koloušek. „Podstatné je, že jedna z těch videokazet – téměř jistě s ještě estébáckou složkou na mě – unikla. Vypátrejte tu kazetu. A s tím, kdo

ji vynesl na světlo boží, naložte, jak jste zvyklá. Tentokrát už doopravdy to určitě je nějaký ruský agent, co útočí na demokratické zřízení této země.“

Pozeptala se: „Pane Koloušek! Vy si myslíte, že by tu VHSkovou šifru někdo v dohledné době rozluštil?“

„Hloupě se ptáte, Pavelková,“ na to Koloušek. „Copak nevíte, že Rusko je schopné všeho? Dělají velké pokroky v umělé inteligenci, která se rozlézá po celém internetu a strojově se učí od nic netušících surfujících uživatelů. I tahle krásná jednosměrná analogová šifra je určitě pro ně snadné sousto. Jděte a najděte tu kazetu! S každou hodinou narůstá riziko dešifrování. No, co stojíte? Dejte se do toho!“

Pavelková odešla. Pak se otočila na podpatku a znovu otevřela dveře. „Já jen, že bych mohla začít tady v budově. Zcela určitě to vynesl někdo odsud.“

Poprvé uviděla Kolouška se smát. „Kdo, asi tak? Šloufek – ten starej blázen? Anebo ty létající myši ve starých štolách?“ Poté zvažněl: „A co se týče firmy Coufal Analytics, je vám doufám jasné, že od těch ruce pryč?“

Ted' už Pavelková opravdu odešla. Ještě ji napadlo, že zákonným majitelem budovy je katolická církev. Tím se okruh podezřelých značně rozšiřuje. Ale nebude se o tom Kolouškovi zmiňovat. Ještě by v jeho očích klesla na prašivou neznabožku. I přes to, že se jí na krku houpe křížek. Za chvíli bude osm večer a už jí pěkně kručí v břiše. Kryštofovi samozřejmě též. Přistihla ho, jak z kuchyňské skříňky vylovil rohlíky. Dva mu spadly na zem. A sápe se do ledničky pro něco, co by se na ně dalo namazat.

„Vydrž, ty hladovej vlku. Já umím lepší dobroty než ty,“ sarkasticky se usmála na něj.

3

Posadila se za stůl ve své obytné kanceláři. Na vedlejší židli pak Kryštof, který pro ukrácení dlouhé chvíle vyfasoval pastelky a papír. Kreslí, co jiného než rakety a kolem nich hvězdičky. Každý pracovní den Pavelkové začíná revizí denního zpravodajství. Respektive, takto začíná zcela běžně pracovní den kdejakého soukromého detektiva, i když – kolik jich v této zemi je? Proč složitě pátrat po něčem, co se už ví?

Klikla na palcový titulek: „Šéfredaktor dezinformačního webu dopaden.“ Ano, je to ten Milan Vodička, její případ, který včera předala podplukovníkovi Hvězdovi do realizace. V článku se píše o tom, jak lidem na internetu blbnul hlavy ruskou propagandou. A jak teď bude na internetu lépe, když je na něm o jednoho slouhu cara Vladimira Vladimiroviče méně. Prý mu hrozí tři roky natvrdo – za šíření nenávisti proti uprchlíkům. Řekla si, jaká krásná reportáž se dá napsat, aniž by se redaktor hnul od svého stolu.

To by byl politický profil dopadeného. Důležitější věc ale v článku chybí. Naštěstí, pomyslela si. Není tu ani zmínka o stycích onoho Milana Vodičky s ruskými podnikateli (eufemisticky řečeno) a s jejich

společnými čachry s českými státními zakázkami. Správně. To, co Pavelkové dalo nejvíce práce, není určeno k chlubení se na veřejnosti.

Pustila se do dalšího úkolu – vypátrat Pana IX., který se odvážil tvrdit, že její jediný chleboďárce Koloušek ukradl hrad. Přesněji, tu budovu, ve které teď se svým synkem po boku sedí.

To bude nějaký věčný panic, co dnem i nocí visí na internetu a trousí svoje moudra, má sama pro sebe jasno. Vypátrat ho byla úplná malina. „Mám ho,“ svěřila se Kryštofovi.

„Koho, nějakého zlouna?“ zvedl Kryštof oči od svého pomalovaného papíru.

„Ano, zlosyna zlosynoviče,“ přisvědčila. „Koukám, že jeho digitální stopa by vydala na deset VHSek z Coufal Analytics.“

Teď už se Kryštof nechytá. Ale nevadí, s někým tu radost Pavelková sdílet musí. Její protivník, Pan IX. udělal kardinální chybu. Soukromou událost omylem uložil jako veřejnou. A tak je jí jasné, že ten člověk, co nejspíše celé měsíce nevytáhne paty z domu, jde dnes večer do hospody. A tam si na něj počíhá.

Večer nachystala Kryštofovi večeři. Načež mu vrazila pusou na tvář jako omluvu za to, že jej předá na hlídání panu Šloufkovi. Nastoupila do svého auta. Cestou ven uviděla dva muže v křoví. Je jí jasné, o koho jde. Dva agenti z firmy tajně pracující pro prezidentskou kancelář, kteří se tu zřejmě snaží nastražit laserový odposlech. Samozřejmě neúspěšně. V duchu seznala, že jsou to asi nějakí milovníci veteránů. Soudě podle toho, jak byli zaujatí jejím lehce sportovním Renaultem z roku 1983.

„Normálně bych vás přeprala, hošánci,“ řekla si pro sebe. „Akorát dnes nemám náladu na tělocvik.“ A přidala plyn.

4

Čekala jsem větší pajzl, pomyslela si Pavelková, jen co sestoupila z aspoň 40 schodů vedoucích do inkriminovaného podniku v centru Brna. Od té doby, kdy zakázali v hospodách kouřit, sice spousta z nich zanikla, u těch zbylých ale většinou vzrostla kvalita. Byť je ta kvalita poznat spíše na ploše použitého sádrokartonu, všudypřítomném LED osvětlení a neopominutelné obří ploché televizi na zdi, než na úrovni pohostinství.

Nadrzo se usadila jako štamgast přímo u baru. „Džus... bez vodky,“ poručila si. Když na sobě ucítila udivený pohled sotva zletilé slečny servírky, položila před sebe klíčky od auta.

„Co tak sama, kočičko? Nesvezem se tvojí frajerskou károu?“ prokázal dobrý postřeh jeden přio opilý chlápek. Z dnešních hostů se ukázal jako ještě ten nejslušnější. Pavelková přešla jeho zájem mlčením. Má totiž oči pro dva spojené stoly kousek opodál. Jsou obsazené patnácti osobami zcela jistě mužské identity ve věkovém spektru od nezletilých výrostků po zralé už od pohledu tragédie. Jsou poměrně dobře oblečení. Pít také zřejmě umí – byť je to těžké posoudit. Je teprve osm večer. Nicméně téma jejich rozhovoru je

spolehlivě pasuje mezi inkvizitory v čarodějnických procesech. Pavelkovou to ale nijak zvlášť nepřekvapuje.

„O co těm ženským sakra jde,“ řekl jeden z nich. „Ukazovat nám kozy a natřásat se před náma, to jo. Ale dát nám, to ne? To nás pak chtějí nechat zavřít za sexuální obtěžování.“

„Ano,“ přisvědčil druhý z nich. „Myslí si, že můžou všechno, že nás snad můžou ovládat, nebo co?“ Následovalo pásmo stěží srozumitelných rozhovorů. Jakoby se mezi nimi pravidelně ozývalo: „Zničit krtka“ jako v jednom slavném televizním večerníčku pro děti. Jen místo krtka tam byl muž – přesněji bílý heterosexuální muž. Pavelková správně odhadla, že zde přítomní se cítí jako ohrožení druhové. Svědčí o tom i jejich vzájemná oslovení: Chrástale, Drozde, Pěnkavo...

Pěkní ptáčci, co léta nevyletěli z hnízda, zhodnotila je v duchu.

Hlasitost hovorů se zvyšovala. Až do momentu, kdy jeden rachitický hejssek neurčitého věku a s pohledem rozvášněného hráče hry Dračí doupě vstal. Bouchl do stolu. A zahřímal: „Já vím, co za tím je. Spikly se, aby nás zničily. Nesmíme se ani na okamžik podvolit zhoubnému ženskému elementu!“

Ostatní hosté upřeli zrak do jednoho bodu obsazeného oním rachitickým hejskem. A nechápavě zakroutili hlavami. Sotva zletilé servírce naskočila husí kůže. A Pavelková na něj namířila laserový pohled. Vstala, jako by ho chtěla vyzvat na souboj. Blíží se k němu rázným krokem. Musím být milá, říká si.

„Ahoj, nechtěl bys se mnou na drink?“ navázala kontakt. Tykání zvolila vzhledem k tomu, že ač pravděpodobně třicátník, vypadá tak

na patnáct šestnáct. Vypadá přesně jako nějaký horlivý student ze střední, jehož nejlepší kamarád je počítač. Má na sobě dokonale „geekovské“ tričko s nápisem I love Windows 3.11.

Ztuhl. Krve by se v něm nedořezala.

Pokračovala: „Už déle na tebe koukám. A vidím, že potřebuješ trochu rozptýlení.“

„Jděte pryč! Obtěžujete mě!“

Snažila se zatvářit tak mile, jak to jen nejlépe umí.

„No co koukáte, vy agentko globálního feministického spiknutí? Tady máte tu svoji medicínu – #METOO! Jestli teď nevypadnete, natočím si vás na mobil a zavolám na vás poldy.“

Je jí to jasné: #MeToo – já také. Něco jako internetový hashtag – značka, pod kterou se slavné ženy svěřují se svými zkušenostmi se sexuálními obtěžováními. A značka, která se stala vlajkou současného feministického hnutí. Toho hnutí, jehož jsou tito muži zřejmě úhlavní nepřátelé. Má je přečtené podle svého soudu na výbornou. Tohle je parta bláznů, kteří nejspíš od narození neměli holku. Ačkoliv se Pavelková rozhodně nevyžívá v nějakých kulturních válkách a specializuje se na korupci a ekonomické zločiny, je dobře obeznámená, jak to chodí na internetových dostaveníčkách takových věcných paniců. Soutěží v tom, kdo bude ten největší nenávistný tvrděák. Kdo prohraje, ten je buzna, úchyl nebo vlastizrádce. Vida, řekla si. Ani nemusí být feministka, aby to jasně chápala.

Krom toho si pohrává v hlavě s další spojitostí. Coufal Analytics. Ano, ta firma, která si pronajímá budovu na Mniším vrchu společně s Kolouškem. Cosi jí říká, že takzvaně webově analytická činnost,

kteřou tato firma provozuje, s trochou nadsázky přikovává mladé muže k počítačům a vtouká jim do hlavy představu o totálně morálně ztraceném světě, kde se příliš nezávislé a sexuálně nepovolné ženy utrhly z řetězu. Ty ženy, které by tito muži měli místo těch svých internetových diskuzí zvat na drinky, na večere, do divadla, a dále se s nimi sbližovat. Samozřejmě, jaký si kdo udělá život, je každého věc. Přesto si Pavelková živě představuje, jak se z betonové budovy uprostřed hlubokých lesů šíří neviditelná temnota přímo do hlav mladých mužů. Přejel jí mráz po zádech. Jestli je to tak, stala se součástí té temnoty.

Otočila se jakože nic. A jakože mimochodem ke sledovanému prohodila: „Jen jsem si přišla pro Kolouškovu videokazetu.“

Rachitický hejsek na to nezareagoval ani hnutím brvy. Opět se posadil mezi svoje. Nicméně dle nálady u stolu Pavelková usoudila, že něco s tou videokazetou společného má. Pánové se začali nervózně komíhat. Zaslechla také něco jako: „Jdeme pryč, ta je od fízlů.“ A zakrátko byli pryč.

5

Zaplatila a vyšla před hospodu. Zjistila, že hlouček mužů zasažených temnotou z firmy Coufal Analytics se rozpouští. Předtím ale všichni z nich hází zaujaté pohledy na její vůz. Copak si asi říkají?

„Ty vole! To je šunka... Ale ne, supr fáro, to víš – osmdesátky!“ Jen její objekt s podivínsky působícím tričkem zřejmě nevidí neslyší.

„S dovolením,“ zavelela a prosmýkla se kolem nich do své „osmdesátkové káry.“ Usadila se za volantem. Ale ještě nespouští. Dělá, že si hraje s mobilem. Poté, co hlouček urazil pár metrů, začal se rozpouštět a když zakrátko její objekt zůstal na ulici úplně sám, rozjela se.

Pan IX., ten její objekt, pochoduje zvolna. Mírná nepravidelnost jeho kroku ukazuje tak na půl promile alkoholu v krvi. To jsou asi dvě piva. „Kdyby aspoň chlastal jako normální chlap,“ pomyslela si. Pavelková v autě za ním drží bezpečný odstup. Ale co? řekla si. Kdyby si mě všim, to bude celou noc kličkovat po Brně jako zajíc?

Zapnula autorádio. Je na něm naladěné její oblíbené Rádio Cosmo, specializované na progresivní hudbu převážně z 60. až 80. let. Hlas moderátora jemným hlasem povídá: „...méně známý, ale naprosto skvělý příklad sovětského synthpopu z roku 1985.“ Pavelková téměř na svém těle pocítila, jak se syntezátorová melodie mísí s míhajícími se světly aut, semaforů a oken paneláků. Někde mezi tím se komíhá silueta Pana IX. Představila si, že její auto je zbrusu nové a ona se s ním jen tak projíždí po nočním městě. Drhnoucí řadící páka jí však připomněla, že dnes je poměrně novější datum. A ta projížďka vypadá spíše jako samoúčelné kroužení sídlištěm a občasná pauza na konci slepé ulice, aby sladila běžnou rychlost auta s běžnou rychlostí chůze sledovaného.

Číhá na parkovišti pod třemi borovicemi. Za autem se rozkládá temnota ztichlého nočního lesa. A před ní řada paneláků. Jaké to štěstí – temná postava Pana IX. míří do jednoho z vchodů.

Vystoupila z vozu. A jde kolem jakoby nic. Má štěstí na druhou. Pan IX. vytáhl reklamní letáky, které čnely z poštovní schránky. Jen, co zmizel uvnitř domu a zhaslo se za ním chodbové světlo, připlížila se ke dveřím. „Čížkovi,“ přečetla jmenovku z inkriminované poštovní schránky.

Druhý den odpoledne se Pavelková vrátila k paneláku, který je domovem Pana IX. Ochotně podržela vchodové dveře jedné paní asi jejího věku, která nesla v náruči dítě. Přitom se prosmýkla dovnitř. Prochází patro po patře, než našla zvonek s jmenovkou „Čížkovi“. Ujistila se, že nikdo z inkriminovaného bytu nehodlá vyjít nebo vejít. Načež zazvonila na vedlejší byt.

„Pavelková, soukromá detektivní kancelář,“ představila se. „Nevíte prosím, kde bych mohla zastihnout paní Čížkovou?“

„Nevím, asi doma,“ pokrčil rameny soused. „Co jí chcete?“

„Prověřuji ji jako jednu z tisíce,“ bez přemýšlení řekla naučenou legendu. „Proto bych teď nerada rušila, když jsou všichni doma. Raději bych ji zastihla o samotě, třeba cestou z práce.“

Bez námahy získala cenné informace. Například si ověřila to, co se domnívá od počátku, tedy že Pan IX. opravdu bydlí doma sám s maminkou. Ano, je nezaměstnaný. Ano, téměř nevychází z domu. Stejně tak jej nikdo nikdy neviděl s žádnou slečnou.

V obchodě na brněnském sídlišti Kohoutovice se utvořila fronta. Lidé s více či méně nacpanými košíky více či méně úspěšně skrývají nervozitu. U jedné ze tří pokladen se totiž střídá směna. Zbylé dvě jsou prázdné, protože co se třemi prodavačkami v malém takzvaně supermarketu kdesi na městské periferii.

Pavelková má v ruce jen láhev s vodou. Stojí ve frontě a dává si v hlavě dohromady další postup. Musí toho temnotou posedlého frustráta vytáhnout z doupěte. A to udělá nejlépe tak, že vystraší jeho mámu. Pak ještě přijde rád, když zjistí, že má problém. Velký problém.

Paní na pokladně ohlásila, že zavírá. Celá fronta se přesunula k vedlejší pokladně, která byla právě otevřena. Jen Pavelková zůstala. Jako že se omluvila, že má jen jednu vodu.

„Paní Čížková?“ zeptala se.

„Ano! Proč?“ opáčila pokladní mírně nevrle.

„Potřebovala bych s Vámi mluvit – o samotě. Počkám na Vás před vchodem,“ řekla tiše. Místo vysvětlení vrazila do ruky paní pokladní vizitku svojí detektivní kanceláře.

„Jde o Vašeho syna,“ začala Pavelková významně, jen co se s paní Čížkovou vzdálila od sídlištní samoobsluhy hrdě zvané supermarket. Vzali to okrajem sídliště kolem lesa. Výhodou je, že tam teď skoro nikdo nechodí. Zadávala se paní Čížkové do očí: „Máte přehled o jeho aktivitách na internetu?“

Čížková vyhrkla: „On něco proved?“

„Ne, to zrovna ne – nemějte strach,“ na to Pavelková. „Ale šíří dost nepěkné nenávistné myšlenky. Třeba proti bývalému ministrovi financí Kolouškovi...“

Matka pana IX. se od srdce zasmála. „Vždyť víte, že je to gauner – ten Koloušek. Všechny nás tu chtěl ožebračit. A dělá samé tunely. Hele, třeba to fiktivní poradenství pro naše předsednictví v EU... A chce tu zavést tu hroznou, myslím že Istanbulskou úmluvu, která prý chce udělat z ženských hermafrodity.“

„Já vím,“ spiklenecky mrkla Pavelková. „Asi to u svého syna považujete za docela rozumné.“

„Ale já mu říkám, ať to s tím nepřehání. Nebo bude mít s mocnými problém. Což se asi teď stalo, jak Vás dobře chápu.“

„Ano, v jádru mě chápete dobře,“ přikývla Pavelková. Na to chtěla paní Čížková vědět, co přesně se může stát. Dostala jasnou odpověď: napíchnuté telefony a nejspíše i komplikace při hledání zaměstnání. Určité nenávistné projevy vůči imigrantům, romům, homosexuálům nebo dokonce ženám coby polovině lidské společnosti ho mohou dostat i do vězení. Pokud si to tedy oni mýtičtí mocní budou přát.“ Po vteřině mlčení dodala: „Však víte, když se chce, vždycky se něco najde.“

Paní Čížková přikývla a zamračila se. „Povězte mi, paní... Pavelková. Pro koho vlastně děláte? Pro Kolouška – náhodou?“

Pavelková odpověděla v zásadě pravdivě: „Ne, pracuji na sebe.“

Na to na sobě ucítila podezíravý pohled. „Ale někdo Vás platit musí, ne?“

„Jistě pochopíte, že při své práci musím být diskrétní,“ usmála se. Pohybem ruky naznačila paní Čížkové, aby se s ní posadila na lavičku, kolem které právě prochází.

Pavelková pohlédla paní Čížkové do očí. Je čas na legendu. „Věřte mi. Víím, že Váš syn se do toho zapletl čirou náhodou. Rozhodně si nepřeji, aby se to s ním táhlo celý život. Chci udělat všechno pro to, aby se tato záležitost urovnala.“

„Co chcete dělat?“ vyhrkla paní Čížková mírně našťvaně, ale především vystrašeně.

Pavelková se nadechla k odpovědi: „Dostala jsem se na stopu firmy, která zneužívá internetové trolly k podpoře zločinného byznysu se zrestituovaným církevním majetkem.“

Paní Čížková na ni mrkla, že chce vědět víc.

„Loví mladé, naivní a přiznejme si to, nevybouřené kluky, aby zahlcovali internet svými stále radikálnějšími názory a tím posouvali veřejné mínění tam, kde si ho ta skupina podvodníků přeje mít.“ Po chvílce zamyšlení dodala: „Odvést pozornost, o to tu běží především.“

Paní Čížková zprudka vydechla. Víc asi vědět nepotřebuje.

Ještě poslední otázka: „Nevlastní náhodou Váš syn přehrávač videokazet?“

Odpověď paní Čížkové byla, že ne. V Pavelkové to trochu hrklo. Že by šlápla vedle?

„Ne, ten si vystačí se svým notebookem,“ pokračovala Čížková. „Vždyť ani na televizi se nedívá. Ani rádio neposlouchá. Ba, ani knížky nečte.“

Pavelková se rozhodla, že dále se přece jen pojede podle plánu.

Paní Čížková vzlykla. „Já vím, má na tom internetu samý zajímavý věci. Ta pravda, kterou nám všichni tají – třeba o iluminátech, výzkumech UFO, neomarxistickém spiknutí Evropských potentátů... Ale proboha, to nemůže aspoň chvíli dělat něco normálního?“ Pak na Pavelkovou spiklenecky mrkla. Jako by chtěla říct: „Nechcete ho dostat. Chcete mu pomoci, že? Vidím Vám na očích, že jste rozumná mladá holka – a především slušná. Vy určitě neděláte pro žádné mafiány.“

Pavelková ještě předala závěrečné instrukce: „Vyřídte mu, že dnes v sedm na něj čekám v hotelu Myslivna. Zvu ho na večeři.“

7

Už je tady. Pan IX. Zasekl se ve dveřích. „To snad není možný,“ šeptá si. Ne, to fakt není možné. Viděl před hotelem její staré auto, které ho sledovalo. A teď navíc – její šaty. Ty její fialové šaty podivného střihu s ramenními vycpávkami, jaké se nosily před více než třiceti lety. Ona musí být přízrak. K pocitu propadu v čase zpátky přispívá také prostředí hotelu dokončeného v roce 1987.

Chytl se za čelo. V ten moment se mu rozbušilo srdce. Chce zmizet.

Nakonec se přece jen rozmyslel, že půjde dál. Šourá se jako na svoji vlastní popravu. Pokynula mu prsty, ať jde dál za ní.

Na židli se neposadil, ale leknutím do ní spadl. „Sakra, ženská! To jste zase vy?“

Přivítala ho: „Já nejsem žádná sakra ženská. Jsem doktorka Pavelková, soukromá detektivová. Najal si mě Koloušek, abych pro něj odhalovala ruské agenty.“ Pan IX. neprotestuje. Tiše sedí. Třeše se jak osika. Myslí si, že tahle žena ví, na jaká chlípná videa se díval poslední večer. Naklonila se k Panu IX. „Chci ti pomoci. Budeme si tykat. Můžeš mi říkat Martino.“

Pan IX. mlčí jako zařezaný.

Vybídla ho: „Co si dáš na večeři? Zvu tě.“

„Ne... nic,“ vykoktal Pan IX. ze sebe. V tuto chvíli má pocit, jakoby měl v žaludku vyklopenou míchačku betonu. Když mu s dobře hraným úsměvem řekla do očí: „Hochu hochu, mýmu šefovi jsi hejbnul žlučí trochu,“ pocítil, jakoby mu někdo složil do břicha ještě kolečka štěrků.

„Co uděláš – Martino?“ hlesl. Načež trochu zvýšil hlas. „Předáš mě ostrým hochům z firmy, se kterou přece Koloušek nemá nic společného?“

Chytla ho za zápěstí. „V klidu! Neboj, já ti neublížím.“

„Jen ti položím pár otázek,“ oznámila. „Třeba... Odkud máš tu videokazetu?“

„Co prosím?“

„Aha,“ na to Pavelková. „Ty asi nevíš, že to šifrované video, které má ukazovat údajné Kolouškovy tunely, pochází z videokazety. Normálně – staré dobré VHSky. Taky jsem na to nevěřicně koukala.“

Pan IX. se asi rozhodl přejít do útoku. „Tak dost!“ bouchl do stolu – velice neohrabaně. Má problém sevřít třesoucí se prsty v pěst. „Vyklop to, ty... Martino! O co ti jde?“

„O co mi jde?“ zopakovala otázku. „Ne, prosím tě, mě se fakt nemusíš bát. Nechci tě dostat. Chci tě pochopit. My dva jsme se možná namočili do stejné špatnosti. A můžeme si navzájem pomoci.“

„To by mě fakt zajímalo, jak,“ zamračil se Pan IX ještě víc.

Řekla: „Jde o tu videokazetu. Tedy, to video, co jsi vypustil na internet. Nech mě hádat, proč jsi to udělal.“

Pan IX. zvýšil hlas. „Nemusíš hádat. Já ti to klidně na rovinu řeknu. Případlo mi to jako frajeřina. Navíc, když se mi to samo nabídl.“ Podíval se Pavelkové prosebně do očí. „Vždyť ani pořádně netuším, co na tom videu je.“

„Opravdu netušíš?“ pohlédla na něj.

„Opravdu ne!“ na to Pan IX. „Chlapi na našem fóru říkali, že kdo to dá ven, je pravý vlastenec. Je to kompro na toho gaunera, co nás tady všechny tuneluje a vykořisťuje – a co tě platí.“

„V jádru máš pravdu,“ usmála se. „Co, kdybychom si popovídali o tom videu? Víš, teď tu nejsem za Kolouška, ale sama za sebe. Věříš mi?“

„Uvidíme,“ na to Pan IX. tiše. „Když se mnou budeš mluvit na rovinu... Hele, já si říkal, co je to za šifru. Že by to vzniklo tak, že někdo nahrál textová data na VHSku? A to, co je na videu, je přesně to, co uvidím, když se takovouhle videokazetu pokusím normálně přehrát?“

„Nedokázala bych to říct lépe,“ usmála se Pavelková. Teď už ví, že Pan IX. je možná jednoduchý, protože žije v jednoduchém světě. Ale hloupý není. Rozhodně ne. Všimla si, že je nějaký uvolněnější. Už se netřese. Do bledého obličejce se mu vrátila barva. Pokud se tedy o něčem jako barva dá mluvit u kůže, která nepoznala téměř žádný sluneční svit.

„No dobře,“ pokračovala. „Kdo ti dal to video?“

„Valkýra,“ hlesl Pan IX.

„Valkýra,“ zopakovala si tiše. „Aha – zřejmě tvoje nejoblíbenější herečka.“ Poté na něj zahrála koketní hlas: „Z filmů pro dospělé.“

Pavelkové právě přinesli vytouženou večeři. Pan IX. se dal do přemýšlení, že by si také něco dal. Než ale dokončil myšlenku, servírka byla pryč.

Tato Valkýra je ale software. V digitálně vygenerované kůži „fakt moc vyvinuté blondýny se zelenýma očima,“ jak ji popsal Pan IX. Objevila se na videu, kde ukázala odkaz na šifru a řekla, že se v ní skrývá důkaz o tom, že Koloušek ukradl hrad. Video končilo jejími slovy: „Tak honem, chlapi, kdo to rozluští nejdřív?“

Pavelková se s Panem IX. rozdělila o večeři. „Dej si, máš určitě hlad.“ Zamračil se. Copak vypadá jako někdo, komu by člověk dal pětikorunu? Ona sama také z toho nemá dobrý pocit. Ještě sama sebe utěšuje, že svoji roli sehrála na výbornou.

„Bezva kára,“ ohodnotil Pan IX. vůz zaparkovaný před hotelem Myslivna, do kterého spolu s Pavelkovou právě nasedl. Poté pohlédla na něj: „Ty, zaved' mě na nějaké opravdu krásné místo tady v okolí...“

„No tak, já nevím,“ vyrazil ze sebe.

„Ale já vím,“ pronesla. Zapnula si pás. Nastartovala. Auto z roku 1983 se dalo do pohybu. „Co bys řekl vyhlídce nad Chironovou zatáčkou?“

Cestou z okénka uviděl něco, co tu ještě neviděl. Přímo na náměstí před supermarketem, kde pracuje jeho matka – kde se vzala tu se vzala zbrusu nová radnice. Její stěny z nazelenalých skleněných lamel tajemně září do tmy. Zastyděl se. Ani si nevšiml, že by se tu něco takového stavělo. O všem ostatním, kolem čeho jeli, jen mlhavě tušil, že tu je. Třeba jako kavárna na střeše třináctipatrového paneláku, anebo věžový vodojem jako obří betonový lopuch, který roste mezi stromy.

„Martino, co je to vlastně ten Kolouškův hrad?“ zeptal se Pan IX.

Odpověděla: „Záhada české historie, stejně jako ta naše videokazeta.“

„Z osmdesátých let?“ okamžitě se zeptal Pan IX.

Pavelková se opět usmála a souhlasně přikývla. „Vezmu tě tam, když budeš chtít. Koloušek se tam zašívá, snad před manželkou, co já vím. A já tam mám svůj kancl.“ Zastavila auto na kraji lesa. A dál vybídla Pana IX., aby šel s ní pěšky. Trochu si ho vychutnala: „To

koukáš. Já, bílá paní někde z Rychlebských hor, se vyznám v Brně lépe než rodilý brňák.“

Došli pěšinkou v temném lese na okraj srázu. Pod nimi ona slavná Chironova zatáčka. Kde jsou ty časy, kdy byla součástí závodního okruhu. Dnes tu závodí leda obyčejní brněnští lidé svoje každodenní rallye o peníze a štěstí.

Naznačila, že chce do Pana IX. žduchnout. Ten samým strachem vykřikl. Vzápětí ho chytla za ramena a zlotřile se usmála. „Neboj! V klidu!“

„Ten hrad,“ nadechla se a sevřela ramena Pana IX. ještě pevněji, až to zabořilo. „Není můj, ale katolické církve. Ale fakticky patří Kolouškovi. A stále více mi připadá, že se v něm děje něco zlého. Mnohem větší zlo než Kolouškova manželská nevěra.“ Zadívala se mu z ostra do očí. „A ty ses stal součástí toho zla. Zla, kterému se říká internetový fašismus!“

„Cože, já že jsem fašoun?“ vyhrkl Pan IX. „Já jsem vlastenec!“

„Já taky miluju svoji vlast,“ chytla ho Pavelková za slovo i za rameno. Načež si sáhla na křížek na krku. „A bližního svého, jak mi káže bůh. Jo! A fašouni? Ty taky miluju. Jsou úžasní jako antistresové pomůcky, co fungují na principu boxovacího pytle.“

„Děláš si srandu?“ zasyčel Pan IX.

„Možná,“ na to Pavelková rozverně. „Ale s tím vlastenectvím to myslím smrtelně vážně. Můžeme přece pomoci naší zemi tím, že ji zbavíme toho zla. Zbavíme ji zla jménem Coufal Analytics. Je to firma, která loví tisíce a tisíce internetových trollů jako jsi ty, aby mohli dělat pokusy na jejich psychice. Jestli to nevíš, makal jsi pro ně zadarmo.“

Chápeš? Vydrbali s tebou. Tu firmu si platí všemožné politicko-mafiánské zjevy, aby jim pomohla vyhrát volby. Mezi nimi, světe div se, i můj šéf – Koloušek.“

„Ty vole!“ zprudka vydechl Pan IX. „Takže já a moje parta jsme vlastně posloužili Kolouškovi?“ Udělal dva kroky dozadu a otočil se. „Sakra, Martino! To je přelomové zjištění. Teď už konečně vím, na čem jsem a k čemu to všechno bylo.“

Vzala Pana IX. kolem ramen. „Měla bych pro tebe nabídku,“ promluvila na něj už o poznání něžněji. Načež mu povyprávěla, o co by se hrálo. Stane se z něj takříkajíc krysa, která se nechá zaměstnat v oné Coufal Analytics – tajemné firmě, která přes internet špehuje mocné a vše si nahrává na staré dobré VHS kazety. Tu stejnou firmu zároveň pumpne o peníze na svoje živobytí. Je to pěkně daleko. Takže bude muset na Mniším vrchu i bydlet. Bude tedy muset zapomenout na pohodlí panelového bytu u maminky.

Na několikáté ujištění odpověděl, že do toho půjde. Pavelková se postavila naproti němu, popadla ho za obě ramena a dlouze se mu zadívala do očí. „Musíš mi slíbit, že tvoje internetová fašounská identita je minulostí. Odted' jsi normální chlap.“

„Slibuji!“ vykřikl, až se to ozvalo z lesa, jak bylo do něj zavoláno.

Pak jen „Kopyto jelito platí to!“ Pan IX. dostal za úkol se na další den pořádně vyspat. Pavelková na něj bude čekat před domem v deset dopoledne. Může přijít, ale i nemusí. Záleží, jak bude chtít.

K jejímu údivu, minutu po desáté odpoledne vyšel Pan IX. z domu. Táhne s sebou kufr a na zádech má batoh. Tak přece jen. Co bylo plánováno jako taktická lež, se stane pravdou. Pavelková ho vzala na cestu, o které on, a do velké míry ani ona neví, kam povede. Uvelebil se na zadním sedadle a ani se nepřipoutal. Docela dlouho vydržel koukat, jak Pavelková řídí. Možná, že dlouho nikoho neviděl řídit auto. A možná si také představoval, jaké by to bylo přijít s Pavelkovou o panictví.

„Ty jseš najednou vysmátej jak sluníčko,“ popíchlá ho, když se vraceli z oběda v motorestu přes obří parkoviště plné kamionů.

„Víš, tohle jsem viděl jen ve filmu. A nikdy mě nenapadlo, že budu tak žít – jako starej vandrák. Celej den na cestě, spát v autě, jíst v motorestu, znát každou benzínku.

„Tak si to pořádně užij – ten život na cestách,“ opáčila. „Protože pak už toho moc nenacestuješ. A drž se svojí dobré nálady. Budeš jí potřebovat tři plné polské kamiony.“ Zdá se jí, že její nový kamarád – teď už doopravdy kamarád – je jako týrané dítě vysvobozené ze sklepa. K radosti ho přivádí i stromy, mraky na obloze i reklama na billboardech podél dálnice. A navíc to vysvobozené dítě na ni stále více kouká, jakoby snad byla ženou jeho života.

Zaparkovala u vysoké zdi s ostnatým drátem.

Pan IX. zneklidněl: „Ty mě vezeš do vězení?“

„Počkej tady,“ řekla. „Za hodinku jsem zpátky.“

Prošla vězeňskými vraty. Bachaři ji už dobře znají. Anonymní ruce za ní zaklaply mříž a zavedly ji do hovorny. Na opačné straně mříže čeká bývalý katolický kněz Lumír Pavelka.

„Martinko! Dceruško moje!“ vykřikl, jen ji uviděl. „Nemohl jsem se dočkat ten celej dlouhej měsíc, kdy tě zase za mnou pustí.“

V tu chvíli nevěděla, co mu povídat. O svém novém kamarádovi zatím raději pomlčí.

„Co nového na Mniším vrchu?“ zeptal se.

„Ale jo, jako vždy, je tam hezky,“ opáčila. „Lišky tam dávají dobrou noc a veverky zpívají do oken.“

Otec Pavelka to pochopil jako kódovanou řeč. Teď už se však mohou bavit naprosto otevřeně. Jinak řečeno: teď už je vše jedno. „Už ti ty lišky a veverky konečně řekly, co se pokazilo? Přesněji, proč jsem tady? A Mniší vrch shrábla Coufalova mafie. Prý, že se dal na pokání. To určitě – starej estébák!“

„Vždyť víš, že na tom pracuju. Od čeho taky dělám to, co dělám?“ uklidnila ho a pohládila ho po ruce.

„Asi jsem ti to dávno říkal,“ nadechl se Otec Pavelka. „Ale ten hrad stavěl Coufal. Těsně po invazi rusáků v 68. roce. Za ruské peníze. A doslova ho těm rusákům prodal jako tajné vojenské zařízení. Pak do něj nastěhoval svůj útvar StB.“

Pavelková navázala. „Přesně, ten stejný Coufal ho za nových podmínek prodal pro změnu církvi. Musí to být opravdový husarský kousek – vrátit církvi to, co jí nikdy nemohlo být ukradeno, protože v době vítězného února roku '48 ještě nestálo.“

„Ale Martinko, nedělej, že nevíš,“ na to Otec Pavelka. „Tehdy byly ještě široko daleko církevní lesy. A podle pověsti – tam kdysi stál klášter. Prý ho srovnali se zemí husité. Ale sklepení zůstalo. Uvidíš, že tam je. Určitě se dá do něj dostat z protiatomového krytu, který je pod celým hradem.“

„Či spíše, ten klášter ani pořádně nezačali stavět,“ namítla. „Zato protiatomový kryt je jasná věc, v zařízení tohoto typu též naprosto očekávatelná“ pohlédla Pavelková otcí do očí. „Na druhou stranu, že jsou pod ním zabetonované nějaké zbytky gotických základů, nemusí být úplně vyloučeno.“ Usmála se: „Jen nevím, jestli mně Koloušek dovolí provádět archeologické průzkumy se sbíječkou.“

Řekl jí, ať se nebojí. A když tak, že Koloušek má určitě dobrý důvod ji tam nepustit. „Toho se drž, Martinko. Je to dobrý muž. Celé jsem ti to u něj domluvil. Nesmíš ho zklamat.“ Chvíli se na sebe tiše dívali. Než to všechno ukončilo rázné: „Konec návštěv!“

Otec Pavelka marně prosí, aby mohl strávit ještě chvíli se svojí milovanou dcerou. „No jo, kdybyste tehdy neporušil celibát, neměl byste tyhle starosti.“ vmetl mu do tváře jeden ze dvou bachařů. A už ho vedou na jeho samostatnou celu, o kterou výslovně požádal. Už na vlastní kůži poznal, že po nedávno objevených pedofilních aférách kněží by bylo soužití se spoluvězni pro něj velmi bolestivé.

Už to svědčí o tom, že otec Pavelka musí být dozorcům obzvláště vděčný, protože samostatné cely dostávají jen prominentní vězni. Za normálních a zákonných okolností by se z něj stal takzvaný ‚mončičák‘ podle zkratky MON, tedy možná oběť napadení. Ve vězení platí, že MON nechce být nikdo. I nadále by byl nucen žít

v trvalém kontaktu se spoluvězni, jen by mu častěji prováděli tělesné prohlídky, zda na sobě nenese nějaké známky zranění. A pro ostatní spoluvězně by kromě možného pedofila byl navíc možný práškač a možný provokatér konfliktů.

Až po necelé hodině osamělého sezení v autě si Pan IX. všiml, že v zapalování visí klíčky. Páni, ta mě musí milovat, pomyslel si. Napadlo ho, co kdyby jí ujel. Seznal, že by to bylo nejdále do nejbližšího sloupu. Má sice řidičák, ale šest let nesesedl v autě. Právě se vrátila.

Promluvila na něj: „Máš poslední možnost si to rozmyslet a vrátit se ke svému starému životu. Stačí říct a zavezu tě zpátky domů.“

„Ne. Jdu do toho s tebou,“ potvrdil. Pavelková se beze slova opět uvelebila za volantem. A jede se dál. Jede se do hor. Tam, kde Pan IX. nikdy v životě nebyl. Čím déle jedou, tím jsou silnice užší a klikatější. A tím víc lesů je kolem nich. Na vrcholu stoupání vjeli do pořádné mlhy, kde je vidět sotva na pár metrů. Bílou tmou občas prořízl otupělý záblesk. Určitě bouřka. Taková ne zcela typická jarní bouřka.

„Za chvíli jsme tam,“ prohodila Pavelková, zatímco zastavuje na vjezdu na lesní cestu. Jen, co vyjeli z mlhy, vjeli do pořádné průtrže mračen. Stěrače jsou úplně k ničemu a horská silnička se změnila v divokou řeku. Když se bouře po čtvrt hodině trochu uklidnila, pokračovali dále. Cesta hlubokými lesy v dešti snad nebere konce. Konečně projeli přes rezavá vrata s novotou zářícím nápisem: „Zákaz vstupu – objekt majetkem České církve římskokatolické.“ Jsou na místě – na Mniším vrchu.

„Koloušek, podivná firma hájící tradiční křesťanské hodnoty, a moje detektivní kancelář. Vše pod jednou brutalistní střešou,“ představuje Pavelková Panu IX. jeho nové působiště, zatímco s ním stoupá schodišťovou věží. Zatím nezmínila „facility managera“ Šloufka, který má právě hlídat jejího synka. Jen, ať ještě hlídá. Zatím v klidu ukáže Panu IX. svoje království.

Ve čtvrtém patře opustili schodišťovou věž těžkými dvoukřídlými dveřmi. Následuje ztemnělá chodba, v jejímž prostředku jsou další, tentokrát zasklené ocelové dveře. Zamčené. Ale leží za nimi bedna s náradím. Proboha, Šloufek! Co tam zas dělá? Proč nehlídá Kryštofa? Najednou se vylekala. Pro Pana IX., který to její vyděšení zřejmě vycítil šestým smyslem, však zachovala kamennou tvář.

Dveře na bocích chodby jsou jedny jako druhé v barvě slonové kosti a s bakelitovými klikami, nad nimi pásy skleněných tvárnic, kterými proniká do chodby slabé podvečerní světlo. Nad hlavami visí řada lustrů v dobově módním tvaru lískového ořechu.

Pavelková rychle odemkla svoji obytnou kancelář. Teď už úplně zapomněla, že má vedle sebe hosta. Uniklo jí mezi rty: „Já toho Šloufka uškrtím!“

Přesně, jak čekala. Její syn Kryštof, nikým nehlídaný, sedí sám na křesle, v ruce žmoulá dálkový ovladač od televize. Právě pustil na plné pecky jeden z hitů rádia Cosmo, který si pro ten účel dokonce nahrál na kazetu.

Nicméně, teď už malý kluk není bez dozoru. Proto ze sebe setřásla šok i jakékoliv choutky si to se Šloufkem vyřídit. Místo toho svoje dva parťáky navzájem představí. Před tím ale ztlumila hlasitost hudby.

Vzala synka do náruče. „Kryštof, můj malej raketák!“

Pan IX. samou bezradností ztuhl. Zřejmě vůbec neví, jak se komunikuje s malým dítětem. A Kryštof, asi z té jeho bezradnosti, začal ráčkovat. „Doblý den.“

S Kryštofem v náruči provedla Pana IX. svojí kanceláří. Je docela velká. Uprostřed sálu se nachází dva stoly. Jeden se složeným laptopem a černou kovovou lampou, druhý s rozházenými kostičkami stavebnice, zcela jistě pro Pavelku juniora. Naproti stolu zabírá celou zeď nábytková stěna. Je celá polepená plakáty, namátkou upoutávka na přednášku levicového filozofa Slavojě Žižeka, hudební festival „Beseda u bigbítu,“ kde se dávno hraje všechno možné kromě bigbítu, panelová diskuze o politické moci umělé inteligence a setkání tvůrců únikových her u Brněnské přehrady. Z místnosti vedou dva výstupy na balkon. Za jedním z nich se v koutě nachází kuchyňská linka pohledově odstíněná barovým pultem. Jinak všude možné je plno knížek a gramofonových desek.

Najednou se, jakoby z dále, ozval táhlý výkřik bolestí. „Co to bylo?“ vyhrkl Pan IX.

„Já nevím,“ na to Pavelková. „Pan údržbář asi zase dostal housera.“ Stále drží Kryštofa v náruči. Pošimrala ho po tváři: „Zlato, ty se teď odebereš na svůj velín. A já tu něco proberu se... strejdou IX.“ Tím velínem myslela jeho dětský pokojíček.

„Já... bojím,“ roztrásl se Kryštof. „Strejda Šloufek říkal, že tam vládnou zlí replikanti.“

„Prosím tě, takovej chytřej kluk...“ napomenula ho.

„Jenže ti replikanti uvěznili dědečka,“ zapištěl Kryštof.

„Tak replikanti,“ řekla si Pavelková v duchu. Těší se na chvíli, až bude Kryštof trochu větší a podívá se s ním na Blade Runnera. Postavila Kryštofa na nohy. Však chodit umí. A na kliku svého pokoje také dosáhne.

Pavelková zavedla Pana IX. do nevyužívané místnosti naproti přes chodbu. Kdoví, k čemu sloužila. Je částečně vykachličkovaná jako lékařská ordinace. Nad kachličkami lampa, pod kterou visí krucifix. U protější zdi stará válenda, na kterou se Pan IX. rozvalil jako na kanapi u psychoanalytika. Pavelková se nad ním posadila na otáčecí křeslo a dala si nohu přes nohu.

„Tákže,“ nadechla se. „Domluvila jsem ti zaměstnání u firmy Coufal Analytics. Zabírá celé druhé a třetí patro této budovy. Asi očekáváš, že to zaměstnání je pouze konspirativní. A stejně tak asi očekáváš, že tam potkáš některé svoje kumpány z tvého nedávného fašounského období.“

Podala mu věc, která vypadá jako kalkulačka z předrevolučního období. „Starý dobrý šifrovaný pager. Napíšeš mi, kdy budeš mít volno a kdy se budeš moct se mnou sejít na střeše nebo na jiném mnou určeném místě. Budu od tebe očekávat co nejvíc informací o fungování firmy.“

„Té firmy, co špehuje lidi na internetu?“ na to Pan IX.

„Přesně,“ na to Pavelková. „Koloušek jim zařídil grant od ministerstva obrany. Údajně na boj proti internetovým dezinformacím.“

„Které pochází, jak jinak – z Ruska,“ doplnil Pan IX.

Pavelková přikývla. „Nachytáme je, že pod rouškou boje proti propagandě si jedou mnohem větší propagandu.“

„Jasně,“ dodal Pan IX. „Propagandu, na kterou jsem se chytil.“

„Teda, tobě to dneska pálí!“ opáčila Pavelková s potutelným úsměvem.

Najednou se po celém patře rozlehlo pronikavé: „MAMÍÍÍÍÍÍÍÍ!“

Pavelková vykoukla na chodbu. Po ní nekontrolovaně běhá Kryštof. Vzhledem k míře jeho vyděšení je s podivem, že jeho kalhoty jsou suché.

Sklonila se k němu: „Prosím tě, zlatíčko, co se ti stalo?“

Vykoktal ze sebe: „Někdo tam je! Celej od krve! Mrtvej!“

11

Kryštofův pokoj je jak jinak plný nejrůznějších hraček. Na zdi visí samé malůvky na černý papír, vcelku očekávatelně s kosmickou tematikou. U postele sedí asi jeho nejlepší kamarád mončičák. A ve středu pokoje leží pan Koloušek. Mrtvý. Hlavou se svalil přímo na zaparkovanou oranžovou Tatru 815. Leží na boku s nožem přímo

v srdci. Z rány vytéká ještě čerstvá krev, která utvořila na koberci pod ním velké lesknoucí se tratoliště.

Pavelková vešla do pokoje a hned se profesionálně pustila do ohledání místa činu. Nehledě na to, že mrtvý šéf jí tuto práci asi nezaplatí. A nehledě na to, že tohle je její úplně první mord. Následoval ji do místnosti také Pan IX. Byť si často přál vidět Kolouška mrtvého, nikdy by ho nenapadlo, že to bude jinak než obrazně. Napjatě Pavelkovou poslouchá.

„Krev je ještě tekutá, dokonce i kolem rány,“ přemýšlí Pavelková nahlas. „Funglovka! Nemůže být mrtvý déle než půl hodiny – spíše čtvrt. Vražedná zbraň je jasná. A jsou na ní otisky jak vrata. Vrah musel být zatraceně zkušený, anebo mít životní kliku. Spáchal to totiž jednou jedinou ranou.“

To by bylo tělo, teď je čas zaměřit pozornost na místo činu, řekla si. Všimla si, že koberec na celé ploše podlahy je shrnutý. Nejvíce u stěny naproti oknům. A v pokoji se nesvítilo. To jen Pan IX. cvaknul vypínačem, už hned jak vešel, a nechal na něm krásný otisk.

„Tos' podělal,“ napomenula ho.

„Co?“ nechápal.

„Měl jsi to rozzhnutí nechat na mě. Teď jsi zbytečně podezřelý z vraždy,“ vysvětlila. „I když...“ Pozorně se zadívala na vypínač. Pak si skočila do kanceláře pro štěteček a pastu na snímání otisků. Během několika vteřin byla zpátky. A stejně tak rychle vyvodila závěr: „Ten tvůj otisk na vypínači je jeden jediný. Vrah to buď umí i po tmě, anebo zhasínal v rukavičkách. Ale nůž určitě v rukavičkách nedržel.“

Divné, že?“ Ano, po tmě, byť za bílého dne. Venku totiž stále pokračuje bouřka. Blýsklo se a ve zlomku sekundy poté práskl hrom.

12

Vražda nevražda, Pan IX. postupuje ve večer svého příchodu podle plánu. Přihlásil se o dvě patra níže ve firmě Coufal Analytics. Vstoupil zatím do sektoru s nižším stupněm utajení. Ocitl se v moderně zařízené recepci, celé vymodelované ze sádkartonu a barevného skla. Nikde ale žádná křesílka ani stolec na kávu. V této recepci se nečeká. Pan IX. hned poznal mladou ženu za pultem. Má tenké červené šaty s hlubokým výstřihem. Ano, je to Valkýra.

Ona jej také okamžitě poznala: „Aha, Pan IX., osobně?“ Usmála se, načež upřela zrak na obrazovku počítače. Po pár kliknutí myši našla připravené instrukce: „Pracovní program Vám začne zítra v 9 hodin. V 5:30 je budíček. Zatím si zajděte naproti přes schodiště na ubytovnu.“

„Smím se zeptat...“ načal myšlenku Pan IX. Žena přezdívaná Valkýra se zamračila a ukázala na kameru visící nad pultem. Součástí kamery je určitě i mikrofon.

Pan IX. tedy udělal, jak mu Valkýra řekla. Už na chodbě za dveřmi se srazil s dvoumetrovým hromotlukem. „Kučera,“ představil se. „Všichni mi tu říkají Mazák Tom. Ale ty mi budeš říkat Pane, jasný?“

Mazák Tom si nově přichozího zavedl do své kanceláře. Je to uzoučký kutloch s jedním oknem. Celou její jednu stěnu zabírá regál s lůžkovinami, léky a speciální výživou pro kulturisty. Protější stěna, u které je miniaturní psací stůl s laptopem, je zase celá polepená plakáty boxerů a zápasníků MMA. Ukázal na jednoho zrzavého „mlátičku“ vzezřením Vikinga. „To je bejvalej od Pavelkové. Pěkná hvězda. Vyřídil Karlose Vémolu jedním kopem do hlavy během deseti vteřin.“

Poté přiblížil svůj nos k nosu Pana IX. „A když jsme u Pavelkové, budeš se od ní držet na deset metrů. Jasný? Prostě opovážíš se s ní jakkoliv komunikovat.“

„Smím se zeptat, v čem přesně bude spočívat moje práce?“ tentokrát už se Panu IX. podařilo dokončit otázku.

„Hele,“ na to Mazák Tom. „Já vůbec nevím. Já mám na starosti ubytovnu. To je úplně jiná firma. Akorát se budeme potkávat každý ráno na fyzické přípravě. To víš, klikat myší je sice důležitý. Ale se špekama na břicho a rukama tenkejma jak anténa na autě národ neubráníš.“

Zavedl Pana IX. do jeho nového domova. Je to společná ložnice kasárenského typu pro nejméně 100 mužů. Ano, jsou tu samí muži jeho věku nebo mladší. Právě mají sladkých pár hodin osobního volna před večerkou. Zabírají místnost dlouhou na celé křídlo budovy. Na stropě svítí hučící zářivky. Zadělané díry v podlaze a obklad stěn z kovových lamel prozrazují, že tu v době vzniku budovy býval sálový počítač. Krom toho je tu strašný hlomoz.

Skupinka mladých mužů se právě baví tím, že jeden z nich leží břichem na zemi. Ostatní ho šlehnají opasky a říkají při tom latinské citáty z bible. A ten „vyvolený“ vždy odříká: „Pane, děkuji za smilování.“ Mazák Tom se k nim rozběhl. Jednoho z takzvaných vymítačů ďábla popadl za flígr, zatřásl s ním a shodil ho na postel. Totéž udělal s druhým – a třetím. Nakonec pronesl: „Žádnou šikanu tu trpět nebudu, jasný?“ Pak ještě řekl k ostatním: „Kdybyste si tu podělanou bibli aspoň někdy otevřeli, zjistili byste, že bůh sice všechny miluje, ale s výjimkou blbců. Voráček, zopakuj to!“

Pan IX. si řekl, že na nějakou socializaci s tlupou božích bojovníků má čas. Posadil se na postel. Takto vydržel, než se zhaslo. Pak jakože jde na záchod. Jinak řečeno, v naprosté tichosti zmizel.

13

Jako prvního svědka vyslechla Pavelková svého vlastního syna Kryštofa. Ten bez větších problémů vypověděl, že celé tři dny, kdy byla pryč, bydlel ve služebním bytě u Šloufka. Každý den spolu chodili do lesa, kde si hráli tu na schovávanou, tu na medvěda a tu na střeleného zajíce. Detaily pravidel zmíněných her uznala Pavelková za nepodstatné. Mnohem důležitější je to, co se událo během půlhodiny mezi okamžiky, kdy ho Šloufek uložil domů do bytu a kdy se vrátila domů v doprovodu „Strejdy IX.“

„Miláčku, proč jsi nechtěl jít do pokojíčku? Ty jsi věděl, že se tam má něco stát?“ pokračovala ve výslechu.

„Ale když strejda Šloufek říkal, ať tam nechodím. Já ho poslechl. Mám přece poslouchat.“

Pohládila Kryštofa po vlasech. „Já vím, jseš hodnej a poslušnej kluk. Ale kdybys byl ještě k tomu chytřej, zajímal by tě důvod. Chápeš?“

Cosi zamručel.

Vysvětlila: „Prostě by ti bylo divné, proč ti pán na hlídání říká, abys nechodil do svého pokoje!“

Kryštof vyloudil ze sebe: „Mami, když říkal o těch zlých duších, co dostali dědečka do vězení.“ Načež svráštěl tvář, protože se mu chce brečet. Pavelková si ho přitiskla k sobě a pohládila ho po tváři. V ten moment z něj sebemenší chtění plakat dočista spadlo. „Krom toho, mami, koukej, co mě strejda Šloufek naučil.“

Mrkla na něj.

„Nahrávat z televize na kazety!“ vyhrkl Kryštof. „Říkal, že kdysi měl taky takovej příma kazeťák. A taky mi dal kouzelněj kabel, kterým naši novou televizi propojím s tím starým kazeťákem.“ Pavelková ho pustila, aby se tou stejnou rukou, kterou ho objímala, popadla za tvář. Tak proto ten strašný kravál. Ještě ho napomenula: „Moc si s tou televizí nehraj, ať ji nepokazíš. Vždyť víš, že ji mám hlavně kvůli práci. Proč bych si ji já sama jen tak kupovala?“

U Pana Šloufka vedla Pavelková výslech o poznání jinými metodami, byť stále v přátelském a neformálním duchu. Usadila se

u něj u kuchyňského stolu v jeho služebním bytě v přízemí budovy. Nepohrdla jeho nabídkou na kafe.

„Šloufku. Víš, že jsi prokazatelně nejméně svědkem vraždy?“

„No, já nevím. Já nic neviděl,“ zamručel Šloufek. „Ja celu dobu robil udržbu v te velke cimře vedle tvyho kvartyru. Najednou kurde – řev jak cyp. To asi, jak Kolouška vraždili. Nelez jsem tam. Co je mi po tom? Ešče bych tež něco kupil.“

Pavelková se zeptala, jakou přesně údržbu v dané místnosti Šloufek „robil“.

„Ty, Martinka,“ nadechl se. „Koloušek mi v ponděli řek, že v te cimře prasklo topeni. Tak to valim přetěsnit... a zavařit. Normalně Kolouškovi nevěřim ani nos mezi očima, bo je to stary pazgryvec. Jenže – juknu tam. A má recht. Na zemi kaluž jak cyp.“

Shrnula si to. „Takže od pondělí, co jsem odjížděla, jsi věděl, že tu teče topení. Ale opravoval jsi to až v den, kdy jsem se vracela.“

„Ty, Martinka,“ zatvářil se, jakoby chtěl vlastní dceři říct něco důležitého. „Já už na tom v ponděli robil. Ale včera jsem urobil kontrolu. A ono to kurde teče zas. Ja to chcel mit spravené, než dovališ. Přece, aby nezateklo synkovi do pokojičku.“

„Považoval jsi to za tak důležité, že jsi dokonce přestal hlídat Kryštofa a posadil ho ke mně do obýváku,“ přerušila ho Pavelková.

„Říkal jsem si, že každou chvíli dovališ, bo jsi říkala, že to bude tak na tři dny.“

„No počkej!“ skočila mu do řeči. „Nejprve, že to chceš mít dřív, než se vrátím. A potom, že se mám vrátit každou chvíli. Proboha, Šloufek, doufám, že jsi nezačal zase pít.“

„Ne, to rozhodně ne, Martinka. Už jen kvůli tobě se toho ani nedotknu. Jsi strašně fajna roba, co pro mě hafo urobila. A já ti za to rad helfnu... Chuj s tym! Myslel jsem, že to bude fofrem. A nemoh jsem tušit, že mezitím o cimru vedle někoho zamordují.“

„To jsi opravdu tušit nemohl,“ uznala Pavelková. „Ale jedno mi pověz. Proč jsi mému synovi navykládal, že v jeho pokoji straší prý nějakí replikanti, co mají na svědomí mého tátu?“

„Co je to za cypovinu? Já mu žádný šruby do palice nevalim,“ vyhrkl Šloufek. „Má bujnu fantaziju. To je celý. To je přece u svišťu jeho věku normal.“

„Normální možná, ale Kryštof úplně tak normální není,“ na to Pavelková. „Rozhodně je chytřej dost na to, aby věřil nějakým povídačkám o imaginárních zlořádech. Anebo si je dokonce sám vymýšlel.“

„No tak ja nevim, kaj k temu prišel,“ ohradil se Šloufek. „To neni moja věc.“

„Jo,“ přikývla Pavelková. „Byl jsi s kryštofem tři dny. Nevšiml sis naopak ty, že by mluvil nějak divně. Jako jeho vlastní máma ho přece znám nejlépe a podobné fantazie bych do něj fakt neřekla.“

„Ne, byl uplně normalni, jak vždycky,“ odpověděl Šloufek. Pak změnil hlas. „Tedy, normalni. Ty, Martinka. Mně se zda, že ten tvuoj synek je taký – autisticky. Moc se se mnu nebavi. Robí jen to, co mu huknu. Ale chytry je jak liška. To se musí nechať. A tu bujnu fantazyju, no, co je na tem divnyho? To ma z těch raketek kosmických. Že ty s nim čumiš na ty filmy – amerycky, krvavy, sama řežba, jak ty hvězdný války, ne?“

Pavelková jeho poznámku přešla. Přece jen ona tady klade otázky, ne on. „Možná má Aspergera, možná ne. Je to dost pravděpodobně tím, že v téhle díře na moc kamarádů nenatrefí. Jako jeho máma si uvědomuji tuhle chybu. Nicméně, ani já nejsem o moc jiná. Ale – zpátky k věci.“

Šloufek rozhodil rukama. „Co ešče – k věci? Snad jsem ti pověděl dost.“

Pavelková seznala, že vlastně ano. Dopila kafe, vstala a rozloučila se. Nemusí hned na prvním výsledku na něj vybalit úplně všechno – třeba jako jím podnícené Kryštofovy pokusy s audiovizuální technikou různého stáří, které měly s jistou pravděpodobností posloužit k přehlušení Kolouškova předsmrtného výkřiku.

Když už Pavelková mířila ze dveří, Šloufek na ni houkl. „Co ten nový synek, keryho si přitahla sem do baraku? Docela švarny, je taký, od pohledu – nevybuřeny.“

„S ním si nedělej starosti, Šloufek,“ usadila ho. „Dělá v Coufal Analytics. Svezla jsem ho, protože měl sem taky cestu.“

Na to se Šloufek potutelně zatvářil. Jako, že ho s Pavelkovou viděl i na hradě. A jako, že si myslí o něm svoje. A také, jak Pavelková doufá, si zcela jistě pomyslel, jaký je Coufal „pazgřyvec“.

Je půl dvanácté večer. Venku tma jako v pytli. A Panu IX. tichounce cinká mobil, že je čas vstávat. Spaní v kasárenské světnici o 150 mužích je pro něj splněná noční můra. Také už je přece velký chlap, který si zaslouží vlastní byt, ne snad? Proto si zřídil improvizované útočiště v jedné z nepoužívaných místností o dvě patra výše naproti bytu Pavelkové. Přetáhl starou válendu z vykachlíkované místnosti, kde od ní podstoupil úvodní školení. Tato místnost nemá přístup z chodby, čímž je ztíženo její vyzazení. Byť i řízené vyzazení je v plánu do budoucna. Zatím má ve svém „pokoji“ jen tu válendu s proleželou molitanovou matrací. Celou noc místo spánku spřádal nereálné plány, jak si od údržbáře Šloufka půjčí dodávku a zajede si s ní pro levný nábytek. Na zdi je dokonce umyvadlo. Může se stát zárodkem budoucí koupelny a kuchyňského koutu.

Je něco po půl čtvrté. Tiše jako myška vklouzl do společné ložnice na ubytovně. A dělá, jakože ještě spí. Je to dobré, nikdo se nevzbudil. Tedy aspoň nikdo tak nevypadá. Za hodinu přišel už oficiální budíček. Následovala po něm ranní hygiena, snídaně, a následně nástup na fyzickou přípravu. Ta se v zájmu utajení odehrává v suterénu hradu. Nikdo nepovoláný v domě, včetně např. zákazníka Kolouška, nesmí slyšet povely Mazáka Toma a vzdychání urččených borců marně se snažících udělat padesátý klik.

V devět dopoledne začala vlastní pracovní náplň. Pan IX. byl zaveden do rozlehlé místnosti s počítači na stolech ve dvaceti řadách za sebou. Místností se rozléhá klikání myši a platí zde zákaz mluvit. Komu se chce na záchod, musí požádat vedoucího směny o zvláštní povolení. A co že je vlastně tou prací? Pan IX. tak jako všichni ostatní vytváří zkušební data pro strojové učení umělé inteligence. Přihlásí se na určený falešný profil na sociálních sítích a jeho jménem žije takzvaný běžný život. Nahrává předpřipravené fotky z dovolené a ze setkání s kamarády. Jeho podoba, rovněž falešná, je do fotek dokličována speciálním softwarem. Sdílí obrázkové citáty, hlásí se k účasti na kulturních akcích. Ale především – komentuje politiku. Nemusí se držet žádného ideologického stylu. Stačí, když myslí sám za sebe. A to je pro Pana IX. trochu problém. Buduje si v hlavě něco jako generátor náhodných názorů. Doteď neuměl nic jiného než reakcionářskou pravici. Respektive uměl jen to, co mu nakukali klikači teď sedící všude kolem něj.

Zaměstnání skončilo přibližně v 7 hodin večer. Muži se na etapy účastní bohoslužeb. Ti, kteří se do modlitebny nevejdou, jsou odesláni do studovny, kde pod odborným výkladem čtou bibli. Vše se opět v zájmu utajení odehrává v suterénu se zazděnými okny.

O půl desáté večer padla večerka. Pan IX. vytáhl pager od Pavelkové z jeho doposud úspěšně utajované skrýše pod matrací. Stiskl červené tlačítko, čímž dal vědět, že žije. Na to mu Pavelková odepsala: „VE 23 00 NA STRESE. POKUD TO NEPUJDE, NAPIS CO TI BRANI“

Nic mu nebrání. Snad jediné mu vadí, že v té hrozně haluzně pro 150 lidí bude muset strávit půldruhé hodiny. A celou tu dobu dělat, že spí.

Jsou tři minuty před jedenáctou večerní. Pan IX. opět vstává jakože na záchod. Tiše se prosmýkl dveřmi ubytovny na schodiště. Vybíhá až nahoru. Vše je připraveno. Plechové dveře na střechu jsou odemčené. Opatrně je za sebou zavřel, aby nevyvolal charakteristický zvuk jejich zavírání.

Pavelková už na něj čeká u stěny strojovny výtahu pod železobetonovou technickou pergolou, typickým architektonickým prvkem staveb ze šedesátých let. Z větracího otvoru vyfukuje příjemně teplý vzduch, zatímco kousavě studený vítr je odstíněn zdí střešní nástavby.

Položila první otázku: „Tak co, už víš, kdo je to Valkýra?“

„Recepční,“ odpověděl bez přemýšlení.

„Recepční v supertajné firmě, kam nikdo nechodí?“ podivila se Pavelková.

„Prostě tam je,“ odsekl Pan IX. „Podívej, tajně jsem ji vyfotil na mobil.“

Pavelková se pozorně zadívala na podobiznu na displeji mobilu. Pak pronesla: „Pane IX! Ty se asi vůbec nedíváš na televizi, že?“

Vrhl na Pavelkovou nechápavý pohled.

Pokračovala: „Taková celebrita, a ty ji neznáš! Navíc tak trochu moje kolegyně z branže. Anetta Lišková, reportérka jisté takzvané nezávislé televize. Takové tři roky zpátky měla svůj investigativní

pořad In Flagranti, kde odhalovala vysokou politickou korupci a jiné zločiny mocných. Je to dokonce národní hrdinka. Při své poslední akci zachránila republiku před převzetím moci bandou fašounských poslanců, které podporovala část církve i tehdejší prezident. Velice jí v tom pomohl jeden řekněme levicově zaměřený vizuální umělec a jeden z mých oblíbených hudebníků. Se svojí kapelou hraje experimentální synthwave inspirovanou osmdesátými léty, víš? Krátce na to si ho vzala za muže.“

Pan IX. napjatě poslouchá. „A co teda dělá teď v téhle paramilitární pánbičkářské firmě?“

„To už je tvůj úkol – zjisti to! Doufám, že je tam jako ty z konspirativních důvodů,“ řekla.

Pan IX. ukázal další fotku na mobilu. „Říká si Mazák Tom. Děsnej korba. Péruje nás na každodenní fyzické přípravě. A fanoušek ultimátních zápasů. Krom toho má na povel celou ubytovnu a vládne na ní tvrdou rukou.“

„Počkej,“ vyjádřila Pavelková opravdový zájem. „To je přece majitel posilovny dole ve městě. Svět je malej!“ Načež poplácala Pana IX. po ramenech. „Jsi pašák! A on asi taky, když se i se svými dvěma metry výšky dokázal přede mnou v tomhle domě schovávat jako pavouk za skříní.“

Dala se do vyprávění. „Nějakou dobu jsem do toho fitka chodila. Jenže tenhle Mazák Tom mě spolu se svojí partou věrných bijců slušně vypoklonkoval. I přes to, že s nimi normálně trénují holky. Vůbec. V hospodě, u doktora, na úřadě – nikde ve městě se mnou nekámoší.“

„A proč?“ zeptal se Pan IX.

„To bych taky ráda věděla,“ na to Pavelková. „Jsem asi pro ně ne-žena. Byť určitě nevypadám nijak hrozně. Že, Pane IX.“

„Ne, to rozhodně ne – líbíš se mi,“ vykoktal ze sebe. A prohlédl si ji jako by naproti němu stála nejkrásnější žena na světě.

„Ty, kanče – brzdi,“ popíchl ho.

Pana IX. velice zajímá, jak se to nekámošení projevuje. Posloužila mu s dalším vyprávěním: „Třeba, v hospodě mi nenalijí, a ještě mě místní chlapi nahlas pomlouvají, že spím s Kolouškem. Doktor mě nechá vytuhnout v čekárně do zavíračky, protože přece ten můj Koloušek jako ministr financí udělal průvan ve zdravotnictví. A v zásadě nejezdím do města autem, ale na kole. Kromě ekologických a zdravotních benefitů to přináší zejména to, že mi na něm nemízí stěračce, nemám propíchané gumy, nikdo mi nejezdí po laku klíčem. Naposledy někdo přilepil svislou čárku doprostřed znaku Renault. Určitě víš, co to znamená, byť si nejsem jistá, jestli jsi to viděl někdy v reálu.“ Pan IX. se zasmál. Pavelková se spokojeně usmívá, že našla dobrého kamaráda, kterému nevadí občasný vtípek na jeho účet.

„Víš,“ nadechl se. „Některým jednodušším chlápům vadí, když je ženská intelektuálně přesahuje.“

Zasmála se: „Jasně, a ty přece nejsi žádný jednodušší chlápek, že? No nic. Já si spíš myslím, že ten problém se jmenuje Koloušek – Tatcherovka v kalhotách. Za jeho působení zavřely ve městě tři fabriky. A lidi to dobře ví.“

„Tak proč jsi pro něj pracovala, když je takovej grázl?“ vyhrkl Pan IX.

„Za prvé, až takovej grázl to není,“ odpověděla. „A za druhé, povím ti to někdy příště. Teď mi spíš ty povídej, v čem spočívá tvoje práce v Coufal Analytics?“

Pověděl jí, jak vše funguje. Tím většinou potvrdil její domněnky.

Pan IX. uvažuje nahlas. „Ať už v roli fašounů nebo sluníčkářů, jsme takový žrádlo pro algoritmy. Ty se na nás strojově učí. A na tomto základě pak rozřazují lidi na internetu do určitých kritérií.“

„Do jakých kritérií?“ je Pavelková zvědavá.

„Očividně patřím do skupiny lidí, kteří o žádných algoritmech nesmí mít ani ponětí,“ na to Pan IX. Když v tom – noční temnotu lesa prořízly modré majáky. Naklonil se přes střechu. Co se proboha děje? Napočítal šest policejních aut včetně jedné zamřížované dodávky. Pro někoho si přijeli. Otočil se a zjistil, že Pavelková zmizela. Je na střeše sám. Uviděl, že se rozsvítilo ve schodišťové věži a policejní bagančata si to dupou nahoru. Není úniku, leda skočit dolů.

15

Zatímco Pan IX. mizí spolu s modrými houkajícími majáky, na Pavelkovou čeká podplukovník Hvězda. Čeká v jejím obývacím pokoji, ložnici, ba i kanceláři zároveň, ve které teď spí i Kryštof. To proto, že dveře jeho pokoje jsou ozdobené policejní páskou. Kromě mrtvolky v něm musí zůstat vše tak, jak bylo v okamžiku vraždy.

„Blázníš?“ obořila se na něj. „Copak nevidíš, že Kryštof spí? Teda, už nespí.“

„Však zase usne,“ na to Hvězda. „Není kojeneček. Kam půjdeme?“

Pavelková zakroutila hlavou. „Nevím, třeba do strojovny výtahu. Je tam teplo.“ Ještě dodala: „Tobě je úplně jedno, jak jsi Kryštofa vyděsil? Spí a najednou v pokoji cizí chlap.“

Zatímco otevíral dveře strojovny, pronesl významně. „Já nejsem žádný cizí chlap a musím ti něco důležitého říct... Prosím!“ S hranou galantností ji pustil do plechových dveří, které rovněž za ní zavřel. Hned na to jí sáhl pod bundu a vši silou ji hladí na bocích.

Objala ho kolem ramen a hlavy. Chtěla spíše navodit atmosféru klidné intimity namísto neřízené sexuální touhy. Chce tím dát Hvězdovi signál, že teď jí může absolutně věřit a mluvit s ní naprosto bez zábran. Drobná rozmíška o nespícího Kryštofa je zapomenuta. Přes poloprůsvitnou stěnu strojovny osvětluje jejich těla měsíční svit.

„Byl jsem s Kolouškem v okamžiku jeho vraždy,“ začal Hvězda. „Měl mi předat videokazetu, kterou zveřejnil na internetu ten fašounskej honibrk. Byli jsme domluvení. Já měl tu věc vyšetřit.“

Vklínil svoji ruku pod pás jejich džínů. Asi ho vážně nebaví čekat, až se půjde na věc. Hlesla: „A pak.“

„Vešli jsme tam ze sousední místnosti – z té velké nepoužívané haluzny. V ní zrovna Šloufek opravoval topení. Říkal, že dveře jsou pro nás odemčené. Vedly do skříně, které chyběla záda.“

„Proč Kryštofův pokoj?“ zeptala se tiše.

„Nevím,“ na to Hvězda. „To byl Kolouškův nápad.“

„A pak...“ řekla Pavelková, když si uvědomila, že jí Hvězda svléká tričko. „Ty, soustřeď se,“ upozornila ho.

„Pak se Koloušek otočil a sehnul se k zemi, jakože pro tu videokazetu. „Asi tak jako teď ty...“ něžně ji povalil na podlahu. Vzdychna. Hvězda bez zaváhání pokračoval: „A začal řvát jak tur. ÁÁÁÁÁÁÁÁARGH!“

Přejela mu prstem po tváři: „Tvůj řev není moc sexy.“

„Ani ten jeho nebyl,“ na to Hvězda. „No co? Dostal housera. Lapnul jsem ho zezadu a pomalu ho zvedám. Dal jsem mu kapesník před pusou, aby jeho kvílení nebylo slyšet v celém baráku. Pak mu luplo v zádech a zdá se, že dobrý. Jenže v tom, ani jsem si nevšiml, kde se vzal v pokoji třetí chlap. A ten flák mu kudlu přímo do srdce!“

„Nemáš to sesynchronizovaný,“ potutelně se usmála Pavelková. Zatím jí Hvězda teprve rozepínal džíny.

„Přesně tak,“ opáčil Hvězda. „V tu chvíli jsem se nezmohl na nic. Opravdu na nic. Ten chlap jak se zjevil, tak zase zmizel těmi tajnými dveřmi ve skříni. Já tam stojím jak tvrdý y a držím zezadu Kolouška jak hadrovýho panáka. Teď už neřval. Jen tiše chroptěl.“

Výslech skončil a Pavelková s Hvězdou se konečně mohou soustředit na prožitek svého milování.

Zatímco Pavelková má hezký večer s podplukovníkem Hvězdou, Pan IX. kysne ve výslechové místnosti na policejní služebně.

„Důrazně Vám doporučuji, abyste se přiznal,“ uvedl se neuniformovaný policista, který vešel dovnitř. A začal na stůl skládat takzvané důkazy – fotografie kliky, vypínače a střenky nože zabodnutého v Kolouškově srdci, vše se setřenými otisky prstů. K tomu dodal: „Každý správný vrah používá rukavice. Vy zřejmě ne.“

Pan IX. ani pořádně neví, kde je. Jen kuňká: „Tu kliku vysvětlím, ten vypínač taky...“

„Ha!“ zlověstně se usmál policista. „Ale ten nůž nevysvětlíte, že? Krom toho váš internetový profil je plný nenávistných příspěvků proti Kolouškovi. Dokonce – tady. 28. března v 19:25 jste mu vyhrožoval smrtí. Zatím jen poprvé.“

„Vůbec netuším, kde se na tom noži vzaly moje otisky,“ vzmohl se Pan IX. na chabou obranu. „Pavelková říká...“

„No tak to by snad stačilo,“ pronesl policista klidně. „Důležité je, co nám ta jistá Pavelková řekne sama. Nemyslíte?“

Pan IX. se cítí, jakoby dostal horečku. Z čela se mu valí studený pot, který pod ním na stole utvořil mokrý flek. Točí se mu hlava. Při pohledu na jeho obličej bledý jako stěna řekl policista: „Nechcete advokáta? Nebo raději doktora, ať se nám tu nesesypete? Ale co? Vidím, že toho už dnes máte dost. Tak se dobře vyspěte na zítřek – u nás.“

V policejní cele usnul jako podřátý. Ale byl to jen polospánek, kdy se mu promítalo do snu, jak leží na reálné betonové desce v reálné místnosti, jejíž jednu stěnu tvoří reálná mříž. A byť se utěšoval, že v této zemi není trest smrti, zdálo se mu, jak se mu zarývá do zápěstí jehla. Následně z jehly vystřikuje štiplavá tekutina, která mu udělá z vnitřností mazlavou šlichtu.

17

Další den se Pan IX. výslechu nedočkal. Bez jakéhokoliv slova vysvětlení či omluvy ho vyhodili z policejní cely na ulici. A na té ulici na něj čeká Pavelková ve svém jemu dobře známém voze.

Vztekle se na ni vrhnul a začal jí cloumat. Chce ji snad vytáhnout z auta. Raději sama vstala a chytila Pana IX. zezadu kolem ramen. Drží pevně, ale zase ne tak, aby mu něco udělala. „Uklidni se!... Klídek, kamaráde.“ Připadlo mu, že coby žena má abnormální sílu. Na druhou stranu, poprvé v životě se ho nějaká žena dotýká a není to jeho matka.

„Ty potvoro, ty zrádkyně...“ chroptí Pan IX. „Chtěla jsi tu vraždu hodit na mě, co?“ Lidé na ulici se zastavili a napjatě sledují, jak bude scéna pokračovat.

Stiskla ho ještě pevněji. „Petře. Máš pořádněj důvod být klidnej. Jseš volnej – definitivně. A to díky mně.“

„Co?“ zasupěl Pan IX. „Dobře jsi uspokojila to svý policejní zvíře?“

„To možná taky,“ konstatovala Pavelková suše, až to zcela záměrně dřelo. „Ale hlavně jsem celou dobu jeho kolegům potvrzovala tvoje alibi. A taky jsem se marně snažila předat jim tuhle káru k expertýze. Podívej,“ ukázala na sotva patrný zub a drobně oškrábaný lak na rámu dveří.

„Někdo se ti vloupal do auta,“ napadlo Pana IX.

„Máš dobrej postřeh,“ ocenila ho Pavelková. „Jak vidíš, auto ani nic z něj se neztratilo. Takže jsem chtěla po policii laskavost, jestli by třeba nenašli stopy chemie ke snímání otisků.“

Pan IX. zauvažoval: „Jakože někdo podle mých otisků v autě vyrobil falešné otisky, a ty aplikoval na nůž? Tak tomu říkám hi-tech. Nějaké jiné zajímavé pokusy z vědecké show pro děcka by nebyly?“

„Muselo to být bleskurychlé, přitom hodinářsky přesné, ale zvládnutelné to je,“ odpověděla. Cítí, že Pan IX. je už zase s ní kamarád. Dobrovolně si nasedl do auta. Přestože si může být jistý, že tam, kam dojede, ho čekají jen galeje. Ano, strašně rád by se vrátil do Brna do paneláku k mamince. Ale na druhou stranu, je chlap a aspoň chlapi by měli být ti, kdo drží sliby.

Vyrušil Pavelkovou při řízení. „Hele, jak se ten někdo, kdo dal falešné otisky na nůž, dostal do Kryštofova pokoje? Z tvýho bytu asi ne, co?“

„Zkontroluju to. Čistě teoreticky by mohl z chodby do šatny a pak do pokojíčku, pokud by si odemčel,“ uvažuje Pavelková. Však si také Pan IX. všiml, jak je to u Pavelkové v její obytné kanceláři. Vstupuje se z chodby rovnou do hlavní místnosti. Pak následují obří posuvné dveře v poloprůsvitné skleněné stěně, které vedou do někdejší

předsíně, dnes šatny. Z ní se dá dostat do koupelny a do dětského pokoje. Jsou zde i dveře na chodbu, avšak trvale zamčené a zabarikádované regály.

Zamyslela se: „Druhá varianta je, že vnikli do Kryštofova pokoje druhými dveřmi z místnosti, kde zrovna pracoval Šloufěk. Kdoví, kolik lidí mu tam couralo a on je kryje – pochopitelně. Snad si dokážeš představit, jaké je to být nepohodlným svědkem.“

„Tam jsou druhé dveře?“ diví se Pan IX.

„No jasně,“ na to Pavelková. „Jenže mají odmontovanou kliku a stojí před nimi skříň, které ale chybí záda.“

„Hele, a jak se vlastně přenáší falešné otisky prstů?“ zajímá Pana IX.

„Můžeš to zkusit vygúglit,“ usmála se Pavelková. „Předpokládám, že původní otisky zviditelní něčím, co vypadá jako běžný prach. Pak to seberou na samolepící povrch a přetrou látkou, která co nejvíce připomíná lidský pot. Ovšem biologicky neutrální, beze stop DNA.“

Pavelková s Panem IX. dojeli zpět na hrad. A už tu čeká Mazák Tom. „Tak hele, tohohle mamánka si odvezte zase zpátky. U nás nemá co dělat. Nejen, že se vás drží jako máminy sukně, ale porušuje i zásadu společného ubytování. Nemyslete si, že nevím o jeho doupěti, kam se skoro každou noc po večerce zdejchnul. A stejně tak jsem u vás našel věcičku, se kterou si píšete líbesbrífy. Tohle!“ Ukázal pager, který zřejmě ukradl Pavelkové z bytu. Chladnokrevně ho pustil na zem a rozdupal podpatkem. Pak začal prohledávat kapsy i Panu IX. Našel mobil. Hned si ho přivlastnil se slovy: „Zabavuje se!“ Vzápětí se našel i Pager, se kterým se chystá udělat totéž co s předchozím